

89.

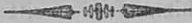
VID

ERIK FORSBLOMS

GRAF,

Den 17 April 1851.

C. A. Gottlund

HELSINGFOS.

Hos C. A. GOTTLUND.

Imprimatur H. Molander.

Väl pressar smärtan mången tår,
När, sorgsne, vi, ikring Din bår,
Församlade här stå;
Dock saknad'ns minne dyrbart är —
Dig helge vi de suckar här
Ifrån vårt hjerta gå.

Ej fanns, bland Ynglingar, en man —
Så fast i Tro, så samvetsgran,
Så redbar, from, och god.
Trygg vandrade Du fram din verld,
Från stojet skild, och fri från flärd,
Med lugn och manligt mod.

För ljuset var Din ande gjord,
(Det ädla trifs ej på vår jord)
Du hörde himlen till;
Nå väl! Du lemnade oss quar,
Att vittna hvad Du, bland oss, var —
Och mången — vara vill.

Så strö vi rosor på Din graf,
Då jorden tog — hvad jorden gaf,
Och himmelen — sitt lån.
Din tid var kort; men skörden rik,
Och frukten den var fröet lik;
Du var en värdig Son.

Så god, och anspråkslös, och mild,
Du var, för oss, en förebild
Af sans, och manlig dygd;
Till tanken djup, till hjertat varm,
Högt svallade Din ädla barm
För Tro och Fosterbygd.

Men saknaden tar ut sin rätt,
Och sorgen tillfridsställs ej lätt;
Du blef dess första rof. —
Det bröst, som klappat för allt godt,
Sjelf plågan — der — sin fristad fått;
Det sattes först på prof.

Hvad har väl Läkarkonsten gjort?
Dess konst är svag — dess ansvar stort —
(Mot döden fins ej bot!)
Hon står försagd, och döf, och stum —
Frid vare i de dödes rum!
Stör dem ej med din fot. —

Liksom Du förr, bland oss, var först,
Så var Du ock, i döden, störst —
När Du den kampen stod;
Lugn tog Du plågans kalk emot,
Och bar Ditt kors, förutan knot,
Med kristligt tålmod.

Då plågan, värst, vid hjertat brann —
Då var Din Tro mest skön och sann,
Din blick — så mild, och lugn!
Du var en värdig kristen man,
Som lagern, uti döden, vann —
Fast Du var vek och ung.

Der andres svaghet, röjd, vi se —
Med jämmer, quidan, gråt och ve,
Förtvifvan, deribland —
Der blef Du städse, sjelf, Dig lik;
På Tro, och Hopp, och Kärlek — rik!
Ståndaktig som en man.

Invid Din sjuksäng, dag och natt,
Den trogne vännen, sorgsen, satt —
(Så är kamraters sätt)
som Du, vi måtte oss bete —
För att så lefva, och så dö;
— Då ha vi handlat rätt!

Ja, må vi bli som Du — så vist
Och vinna, vid vår död, det pris
Som Du, så herrligt, vann —
I lifvet lugn, i döden säll;
Vi skola, vid vår lefnads qväll,
Gladt återse hvaran.

Du var en perla, i vårt land!
En hoppfull stjerna — som försvann;
Du var vår hyllning värd!

Hvar finne vi, Din like, här?
Ej Forsblom mer ibland oss är —
Du fann en bättre verld!

Så sof i frid! . . . . Vid klockans ljud
Din ande sväfvar upp till Gud —
Upp till de sälles land;
Hvad är af jord — det går till muld,
Du troget, här, betalt Din skuld;
Förklarad är Din and'!

Vid ekens fall — hörs brak, och dån;
Vid maktens — endast dårens hån,
Och klagan, någongång.
Likt skogens lilja sköt Du fram —
Du lefde tyst, och tyst försvann,
Följd af vår — svanesång.

Hvem gråter der? . . . . Der står Din Far,
Så trötlös. — Han förlorat har
Hvad honom dyrast var. —
Hans klämda hjerta pressar fram
En suck, och — hviskar än Ditt namn,
— På sina gamla dar.

I Dina många Syskons bröst
(Hvars hopp Du var, och stöd, och tröst)
Fins blott ett namnlöst qual —
Ach! deras hjertan brista vill,
Då Du ej mera hör dem till,
Bland deras slutne tal.

Ej slägt och anförvandter blott
Den ljuftva lotten endast fått
Att gråta vid Din graf. —
Kamrater, Vänner — en och hvar
Sig skynda hit, der döden har
Allt härjat med sin glaf. —

Med vårens fläkt — Din ande flög,
Lätt som en tanke — klar, och hög —
Från jordens låga stig!
Men minnet lemnade Du quar,
Af hvad Du, alltid, bland oss, var —
Vi minnas evigt Dig!

G — nd.